

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

In gratia existens, seu esse putans, parag. 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

§. I.

Viator.

2. **N**on ergo mortuus hujus est Sacramenti capax. Ei autem, de quo dubitatur, an expiraverit, non nisi sub conditione dandum est. Immo supra dixi, ab eo conferendo abstinendum esse, si prævideatur infirmus esse moriturus, antequam quinque unctiones perficiantur, nec sit casus necessitatis, juxta ibidem dicta.

Supr. c. 1. §. 2. n. 4.

§. II.

Baptizatus.

3. **C**athecumenus, & multo magis infidelis Extrema-Unionis capax non est, quia Baptismus re ipsa susceptus, qui est Sacramentorum Ianua, necessario præcedere ad illam debet. Si autem accedat, aliquem graviter infirmum baptizari in fine vitæ, statim à Baptismo, extremè ungi poterit.

4. **Q**uamvis autem ex congruentia soleat dicto baptizato in fine vitæ porrigi Viaticum prius, quam ei conferatur Extrema-Unctio, tamen cum hæc sint Sacramenta, quorum utriusque nû ab alio non dependet, necesse non est, sub

Ext. Vnct. tanto rigore ejusmodi ordinem custodire.

§. III.

Ufus rationis Compos.

1. **N**on quidem, quod actu ratione utatur, sed quod usum rationis habuerit. Unde licet Infantes, perpetuoque amentes, in valide inungantur; Pueri tamen septennes, cum supponantur usum rationis obtinuisse, valide, & heitè unguuntur. Non est autem necesse, ut mortaliter peccare, potuerint, cum sit satis, si potuerint, venialiter. Quare non sunt laudandi Episcopi, qui requirunt, puerum excessivè pubertatem. Et quamvis, juxta aliquorum probabilem sententiam, his septem annorum Pueris non liceat, dare Viaticum, pro quo suscipiendo expectandus est decimus Circiter annus; tamen licebit, debebitque dari Extrema-Unctio, quia hæc sunt Sacramenta disparata, & Extrema-Unctio non

requirit tantam discrecionem, quantam illorum opinio requirit ad sumendam Euchari-
stiam. Dixi (*juxta aliquorum sententiam*) nam ego sustinui e posse, & debere, etiam his, dari *c In opus-
cul. meth.*

2. **A**n autem satis sit ad validam, licitamque unctionem, solum posse peccare, saltem venialiter, unde licitum sit, si ve pueris septennibus, si ve aliis illam conferre immediatè post Baptismum, quando moraliter certum est, nondum eos, ne venialiter quidem peccasse, duplex est sententia. Affirmat Suarez, d alii-
que innuunt, quia solum requirunt poten-
tiam peccandi. Negat Io. Sanchez e cum aliis, num. 8. quia sic non verificaretur forma hujus Sacra-
menti, quæ dicit, Indulgeat tibi Deus quid-
quid peccasti, &c. *Leand. dif. 3. de Ext. 19. quem*

3. **U**traque sententia, saltem propter auctoritatem Doctorum, est probabilis: unde Io. Sanchez, ut probabile sit, & probabile item non sit, *selec. d. 27 Beatissimæ Virginii ministratum fuisse hoc n. 18. Sacramentum.*

Si dubitetur, an puer usu rationis polleat? sequitur poterit, & debebit ecclesiasticè inungi, sed sub conditione. Ita Ioan. Sanchez f Addens, cum aliis, negotia, in quibus nihil amittendum timeatur, sed potius lucrum speratur, aucter esse tractanda.

Accedamus nunc ad Phreneticos. Qui post usum rationis in Phrenesim, vel in amentiam inciderunt, hoc Sacramento frui posse, certum est. Nec enim est opus, ut expresse firmus illud, dum sanæ esset mentis, petierit, cum sufficiat, vel aliquid dedisse petitionis signum, vel solum esse Fidelem, de quo præsumitur velle, saltem in mortis articulo Christiano decedere, & de quo non constet, esse in mortali, modò mox explicando.

Cavendum tamen semper est, ne, quoad Phreneticos, sit periculum irreverentiæ, eo enim existentè, non erunt ungenti.

§. IV.

In gratia existens, seu putans, &c.

1. **C**um hoc Sacramentum sit Vivorum, ut salibi explicuimus, g requirit statum gratiæ in suscipiente. Quod si quis bona fide putans se esse in eo statu, tamen re vera sit in mortali, hoc peculiare habet hoc Sacramentum,

*g In opus-
cul. meth.
§. 1. juncto
lib. 1. de
Sac. in
gene. Sup.
c. 3. §. 2. n.
4. & vide-
ri potest.
Coninc.
dis. 19. de
Ext. Vnct.
ann. 19.*

tum, ut in omnium sententiâ cum attritione illud mortale remittat; nam propterea dicitur, auferite Reliquias peccatorum, id quod pluribus explicanti Theologi.

2. Huc ergo pertinent peccatores, de quibus notat Primò. Coninck a si post peccatum commissū, v. g. post duellū, tempus superfuit, quo vulneratus pœnitere potuit, præsumendum esse, saltem per attritionem pœnituisse, nisi contrarium clarè constet, quod certè clarè constare, difficile est. Quare, si sit à sensibus abalienatus, unde non possit, nec conteri, nec sacramentalem Absolutionem cum attritione suscipere, erit regulariter per Extremam-Unionem reficiendus, quia regulariter præsumitur attritus, & non potest de statu actua-
b In opus-
cul. meth.
comm. c. 5.

3. Notat Secundò Sã, c suscipientem hoc Sacramentum, non debere esse excommunicatū, nam propterea, si sit, vel si timeatur esse ejusmodi, erit, prius, siue absolute, siue sub conditione, si indiget, absolvendus; pro eo enim articulo quilibet Sacerdos hanc absol-
d Sup. de
Sacram. Pœn.
tr. de cas.
rese. cap.
12. §. 4.

4. Dices. Si suscepturus hoc Sacramentum debet existere in gratia, ut dictum est num. 1. quo modo ad administrandum illud infirmo alienato à sensibus, de quo solum nunc est locutio, satis est mihi ministranti, si illum attritum dumtaxat esse præsumam?

5. Respondeo, hunc nodum solvit Suarez ego indicavi, dum eodem numero primo dixi, (vel bona fide putans se esse in gratia.) Cū enim dictus Suarez sibi, sic objecisset. Fidelis non potest licitè accipere hoc Sacramentum cum sola attritione cognita: ergo, nec Minister potest licitè dare; Cum, inquam, sic objecisset, ita respondet. Vtique potest, quia, si conferat, Sacramentum non carebit effectu suo. Diximus enim supra, Sacramentum hoc facere de attrito contritum, quoties suscipiens non peccat de novo in eius susceptione. Sed ille recipiens de quo loquimur, non peccat de novo, nam ratione talis status, in quo est à sensibus destitutus, est incapax novi peccati, & aliàs supponitur attritus, quo pacto absulit obicem gratiæ, ergo sit contritus virtute hujus Sacramenti, recipit que gratiam, & consequenter Minister illi hoc Sacramentum conferre dignè poterit. Hæc Suarez.

§. V.

Infirmus.

1. Eiusmodi sunt omnes ii, qui ex vulnere (quidquid aliqui dicant, qui volunt, ut præter vulnus, morbus aliquis accedat) qui ex morfu Viperae, vel rabidae Cånis, ergo etiã, qui ex veneno quocumque, qui ex senio, qui ex humorum inordinacione, qui ex naturæ debilitate, ut etiã mulieres, quæ ex prægnatione, vel puerperio; Omnes, inquam, hi, si iam mortis probabili periculo esse, juxta prudentis, & quidem benignum judicium, iudicantur, possunt Extremam-Unionem suscipere, etiã si in lecto non jaceant.

2. At verò, Qui mortis supplicio sunt afficiendi, qui periculosam navigationem aggressuri, qui ad prælium quantumvis atrox præparantur, nec licitè, nec validè eamdem Unionem suscipient, quia, ut sic non sunt infirmi.

Imò Suarez f sustinet, non solum illicitam, sed invalidam esse collationem hujus Sacramenti factam infirmo, qui prudenti judicio non periclitatur, quod certè probabile est: quia hoc Sacramentum institutum est pro fine vitæ. Sed est etiã probabile, esse validã, & licitam, ut sustinet Coninck g quia Tridentinum h dicit, hoc Sacramentum conferendum esse Infirmis, præsertim periculosè h Trid. decumbentibus. Notandum enim est illud (præsertim) quod indicat posse, quoad valorem, etiã aliis infirmis.

3. Quid, si sit dubium, an infirmus sit in dicto periculo? Resp. etiã in prædicta sententiã Suarii, ministretur, (ait Capeavilla i) i Cap. huic Extrema Unctio. Sed expectetur (inquit Castropalaus k) donec constet de periculo. Utraque sententiã est probabilis, sed prior magis est animæ favens, adeoque licentius excipienda.

4. Et quidem adverte, etiã in prædicta Suarii sententiã, (quam certè esse in praxi sequendam, & non illam Coninck, ipse usus Fidelium communis ostendit) periculum esse expectandum, non verò vitæ desperationem. Nam concursus est Theologorum vox, Extremam-Unionem esse conferendam, quando sensus, & mens recipientis vigent, ut animarum reverenter, & cum majore dispositione recipia-